

ZA SVOBODU

16.4.1951 OBĚŽNÍK ČESKÉ NÁRODNÍ SKUPINY V SYDNEY
INFORMATION BULLETIN OF THE CZECH NATIONAL GROUP

59 let gen. Lva Prchaly

V měsíci dubnu vzpomínáme 59. narozenin neohroženého a nekompromisního bojovníka za pravdu, právo a spravedlnost, bojovníka za svobodu národa, předsedy Českého Národního Výboru v Londýně, generála Lva Prchaly.

Jsem synem ostravského havíře a vojákem svého lidu, nejednou zdůraznil gen. Prchala a dodává: "Svobodní můžete být jen, když se zbavíte otrockých duší, když přestanete spoléhat na jiné! Když podřídíte své malé zájmy osobní zájmům celku." A general Lev Prchala zasvětil svůj život službě vlasti. Doba studií na gymnasiu ve Frýdku a na universitě ve Vídni měla být přípravou k nastoupení vojenské dráhy auditora justiční služby. Prvá světová válka zahrnala gen. Prchalu na ruskou frontu, kde roku 1916 je jako velitel oddílu zajat. Je mezi prvními, kteří se hlásí do tvořících se českých dobrovolnických jednotek, v nichž záhy opět nabytí hodnoty důstojnické a vzhledem k vynikajícím vojenským schopnostem a oblíbenosti mužstva byl rychle povyšován. Za bojů s bolševiky velel dříve a při ústupu Sibiří zadnímu voji. Za tento těžký úkol byl vyznamenán mnoha cizími řády a mezi nimi řádem britským DSO (Distinguished Service Order), který je udělován cizincům ve zcela vyjimečných případech.

V osvobozené vlasti organizoval, vystavbu čsl. armády a vojenské vědomosti doplnil je několikaletým studiem na válečné škole v Paříži. Za mimořádné vojenské schopnosti byl záhy jmenován podnáčelníkem hlavního štábu. Pro intriky několika hradních politiků odmítl jmenování, na návrh presidenta Masaryka náčelníka hlavního štábu. Raději odešel na východ republiky v hodnosti zemského vojenského velitele. O kritické době roku 1938 praví: "Když jsem se dozvěděl o godesberském plánu, odjel jsem ihned do Prahy, abych se pokusil zmařit kapitulaci. Dostavil jsem se 21. září 1938 na Hrad, kde mne přijal tehdejší prezident dr. Beneš za přítomnosti náčelníka hlavního štábu gen. Krejčího a generálů Husárka, Luži, B. Fialy a S. Bláhy. Po presidentově výkladu o "zoufalé situaci republiky a zradě spojenců" jsem navrhl radikální kroky k zabezpečení státu. Beneš úplně zdrcerý nedbal. Pozval nás k velké mapě rozprostřené na stole u okna a ukazoval, že odstoupení území požadované Hitlerem přece nic neznamena. Že zůstaneme samostatní i když je odevzdáme, že budeme svobodným národem sami mezi sebou a že si uspořádáme život podle vlastního přání. Když jsem nu vzrušeně odporoval a řekl, že odevzdají-li se pevnosti, bude za 6 měsíců dělat Hitler i u nás vnitřní politiku, řekl dr. Beneš, že stejně budou revoluce v Evropě a my že se z toho zase dostaneme bez boje. Ostatní generálové po celý čas mlčeli. A tak jsem právem mohl skončit zápis o tomto dni ve svém deníku slovy: "Nikdo, zdá se mi, nechce čestně zemřít."

A byl to generál Prchala, který prvý zvedl branný odpor proti nacistickému nepříteli, který okupoval naši vlast. Již v květnu 1939 odchází tajně do Polska, kde snaží se docílití povolení organizování českých a slovenských vojenských jednotek z dobrovolníků urchlých z vlasti. Na začátku války byla legie úředně povolena, generál Prchala uznán velitelem a toto vojsko na poli mezinárodním prohlášeno za Spojence. Po konci polského odporu, jenž byl uspišen nepřátelskou intervencí SSSR dostal se gen. Prchala přes Rumunsko a Syrii do Francie. V té době rychle dr. Beneš vytvořil t. zv. prozatímní vládu, ignoroval polskou vládu a jeho akci v Polsku a z vlastního rozhodnutí jmenoval gen. Ingru vojenským velitelem. Po pádu Francie a přemístění do Anglie byl gen. Prchala pozvan dr. Benešem k návštěvě. Beneš byl si dobře vědom vynikajících vojenských znalostí a zkušeností gen. Prchaly, jeho čistoty charakteru a bezvadné vojenské minulosti, jakož i přízně, které se těší u anglických úřadů. Byl však rozhodnut odstranit gen. Prchalu za každou cenu. Nemohl mu zapomenout jeho postoj k událostem r. 1938, hlavně pak nesmiřitelný postoj k SSSR. Beneš naznačil gen. Prchalovi úhradu finančních ztrát. Skutečně poslal finanční šek s větším obnosem, který gen. Prchala dal k nahlédnutí přátelům a pak nevybraný vrátil zpět Benešovi

s poznámkou, že zadych daru od dr. Beneše nikdy nehodla přijati.

Již za pobytu ve Francii byl gen. Prchala v úzkem osobním styku s dr. Mil. Hodžou, ing. Fr. Schwarzem, Ležákem-Borinem, Pridavkom, dr. Lochrem. Z těchto styků byl dán základ k spolupráci v České Národní Jednotě, organizaci Čechů směřující k osvobození národa. ČNJ uzavřela r. 1943 dohodu se Slovenskou Národní Radou v Londýně v které, na základě zásad uznání národů, jest uznána svoboda národa slovenského v samostatném státě.

Jestliže Benešova kapitulace v r. 1938 znamenala vydání národa nacizmu, pak smlouva uzavřená Benešem v Moskvě r. 1943 znamenala vydání českého a slovenského národa bolševismu. I tentokrát se snaží gen. Prchala zachrániti český národ a ušetřiti ho otroctví. V důrazném protestu vydaném ve formě otevřeného listu a adresovaného tehdejšímu britskému zahr. ministru A. Edenovi protestuje gen. Prchala jménem ČNJ proti smlouvě uzavřené v Moskvě a zavazující poslušenství český národ bolševismu. Příjem tohoto listu byl stvrzen jak britským tak i americkým st. sekretářem. Česká národní jednotka v Londýně byla po přibrání dalšího členstva v dubnu r. 1945 přetvořena v Český Národní Výbor v Londýně, jehož předsedou byl opět zvolen gen. Prchala. V květnu 1945 vydane Memorandum adresované st. sekretáři Edenovi, označuje právem dr. Beneše za diktatorského uchvátitele noci ve službách Moskvy za pomoci komunistické strany.

Dalsí činnost ČNV jest nejlépe vystižena slovy gen. Prchaly v poselství na prahu r. 1951 v kterém praví: "Při této příležitosti bych chtěl říci všem věrným Čechům, že byvše podporování vzájemnou důvěrou jednoho k druhému, jsme v boji doposud obstáli čestně. A ne nechají-li se oylivnit nezodpovědnými rozvratníky, pracujícími nezřídka v moskevských službách - a ja věřím na naše věrné Čechy, - pak jejich důvěra v náš český národní výbor v Londýně zklamána nebude, neboť v tom případě mohu náš boj právem označiti za boj vítězný. Každé naše rozhodnutí a každý náš počín koname pro lepší a šťastnější zítřek národa a lidstva, neboť šťastná budoucnost národů může býti budována jedině na svobodě, pravu a spravedlnosti, samozřejmě i spravedlnosti sociální. Věrní těmto idealům kráčíme k vytčenému cíli, k němuž není již tak velmi daleko, jak se snad mnohý z Vás domnívá. Je jedině na nás, na každém jednotlivci z nás, jak se tomuto cíli v roce 1951 přiblížíme, jak ve světě obhájíme jméno českého národa a jaké místo mu zajistíme. Obhájíme-li ony vznešené ideály, za něž otevřeně bojujeme již po celé desetiletí, pak jsme obhájili vše i pro náš národ!"

:::::

NESTRANNÉ SVĚDECTVÍ.

V Londýně vychází zpravodajský bulletin "Intelligence Digest", který je velmi rozšířen v redakcích britského a amerického tisku. Čerpají z něj redakce, státníci a politikové, jakož i hospodářské kruhy v britském imperiu i v USA. Intelligence Digest je pověstný spolehlivými zprávami, jež pocházejí z původních a nejlépe informovaných pramenů. Již letos na jaře přinesla tato revue velmi zajímavé zprávy z dnešního Československa a zdůraznila, že nadějí všech lidu, nesouhlasícího s bolševismem jsou dvě jména: arcibiskup Beran a generál Prchala.

V posledním čísle přináší článek nadepsaný "Napětí v Československu". Referuje v něm o tom, že politické napětí doma stoupá a že počet stoupenců dnešního režimu slábne. Hned poté podává zprávu o tom, že přes 50% protibolševistické oposice je - pro generála Prchalu, který je toho času v Londýně. Zpravoda vysvětluje jak je možné, že tak ohromný počet lidí je pro gen. Prchalu, když je obecně známo, že propaganda ze Západu se nikdy nezmiňuje o jeho jménu, nýbrž zdá se podporovati skupinu Ripka-Zenkla-Papánka, která pokračuje v duchu diskreditovaného bývalého presidenta dr. Beneše. Zpravodaj zkoumá, proč se jméno Prchala u našeho lidu tak vžilo a dodává, že snad je to proto, že Češi po tolika trpkých zkušenostech nechtějí přijmouti nic, co je doporučováno z ciziny, ať už z Ameriky nebo z Ruska.

Je to přímo senzační zpráva nezávislého anglického zpravodaje, který jako na zavolanou vyvrací tvrzení lidí, seskupených okolo t. zv. Rady svob. Čsl., že za nimi stojí doma většina. Není to pravda! Nyní už nebudou noci klamati svět s myšlenými čísly, které si odhucává z prstu bývalý čsl. zpravodajský gen. Moravec. Je jisto, že se anglický pozorovatel nemýlí. Český lid opravdu dostal trpkou politickou školu, neboť poznal, že komunisté, kteří mu dnes vládnou, byli do našich zemí uvedeni právě Ripkou a jeho společníky.

(Dr. K. L.)

:::::

M y n i c - t o o n i !

Zlých komunistů vina jasná.
Nas se to přece netýká!
A naše cesta via Moskva ?
Toť pouhá byla oklika ...

Kdo obětuje národ, víru,
lidská práva pro doktrinu,
kdo svobody Tvé nechce znát -
toť lidový je demokrat!

:::::

PS. *Děkujeme neznámému dárci za zasloupanou kopii "ship of peace" uveřejněnou minulého roku v čsl. listě Dikobraz. Těšíme se na další spolupráci.

*Adresa Česko-Sudetskonožmeckého federálního výboru (Czech-Sudetengerman Federal Committee) jest nezměněna: 25, Rosedew Road, London W.6.

ČESKO-SUDETSKONĚMECKÝ FEDERÁLNÍ VÝBOR, ustavený podle Dohody ze dne 4. srpna 1950 sešel se v Londýně dne 31. března 1951 k druhému pracovnímu zasedání. Schůze byly zahájeny v pondělí dne 2.4.t.r. ráno a skončily se v noci z 4. na 5. dubna. Za střídavého předsednictví gen. L. Prchaly a dr. L. Lodgmana byla nejdříve přehlednuta práce, vykonaná od podpisu Dohody. Potom se kovalo první čtení návrhu stanov a jednacího řádu Česko-Sudetskóněmeckého federálního výboru (FV), předložených dr. Lodgmanem a dr. Locherem, jimž pak bylo uloženo vypracovat během zasedání návrh konečný.

Gen. Prchala a poslanci Reitzner a Schütz pak podali přehledy o politické situaci, o nichž byla provedena diskuse. Na to přikročeno k podrobné debatě o politickém pracovním programu FV, zahájené referáty R. Storcha a V. L. Borina. Výsledek úvah byl shrnut v Deklaraci. (Text Deklarace níže).

Na to přikročeno k druhému čtení sjednoceného návrhu stanov. Jednání bylo přerušeno tiskovou konferencí. Této konference se účastnilo na 70 novinářů a to jak zástupců Západočínského tisku, tak novinářů, uprchlých ze zemí za železnou oponou. Členové presidia FV odpověděli podrobně na všechny dotazy účastníků této neobyčejně zdařilé konference.

Po skončení tiskové konference pokračoval FV v jednání o návrhu stanov, které pak byly ve třetím čtení jednomyslně schváleny. Posledním bodem pořadu byla rozprava o rozpočtu FV na tento rok. Bylo usneseno vyzvat naléhavě jak Čechy, tak Sudetské Němce po celém světě, aby co nejušilovněji finančně podporovali FV v jeho zápase za svobodu a spravedlnost pro oba národy. Plodné a úspěšné zasedání FV bylo zakončeno doslovem dr. Lodgmana, jemuž poděkoval gen. Prchala.

* DEKLARACE Česko-Sudetskóněmeckého federálního výboru, usncsená na zasedání v Londýně ve dnech 2.-5. IV. 1951.

V "studené válce", jež tak těžce dolehla na poválečný svět prospěla demokratickému úsilí za svobodu valnou měrou i Dohoda mezi Čechy a Sudetskými Němci podepsaná dne 4. srpna 1950. Ještě větší význam mělo ustavení Česko-Sudetskóněmeckého federálního výboru, k němuž došlo v prosinci 1951.

Ti, kdo vyhostili 3 miliony Sudetských Němců z jejich domoviny a zbavili je všech prostředků k existenci, spáchali tento zločin v důvěře, že takové množství ochuzeného lidu způsobí potíže a zmatek v Západním Německu. Tento plán se nezdařil.

Česko-Sudetskóněmecká Dohoda, jež odsoudila barbarský odsun celého národa, vytýčila si jako první cíl, boj za návrat těchto tří milionů vyhoštěnců do vlasti poskytla jim novou naději a ukázala cíl, za který hodno vésti zápas.

Přivodci odsunu Sudetských Němců se domnívali, že připoutají k sobě a k své politice celý český národ, který bude mít obavy před pomstou, kdyby se vyhoštěnci vrátili. Také tento plán ztroskotal, když se Češi dozvěděli s pocitem ulehčení, že v naší Dohodě byla zavržena myšlenka na pomstu a naopak vyhlášeno, že se připravuje pokojná spolupráce obou národů - jako rovného s rovným - ve zfederované Evropě.

Neustále a zlobné útoky bolševického tisku v Československu, namířené proti dohodě a Česko-Sudetskóněmeckému federálnímu výboru od jeho ustavení, prokazují jasně, že naše politika je jediné správná v zápase proti tyranii a v boji za svobodu.

Proto znovu důrazně vyhlášíme požadavek, aby bylo bezpodmínečně a všeobecně uznáno, že každý národ má právo na sebeurčení. V tomto požadavku je obsažena jak zásada bezpodmínečného boje proti imperialismu jakéhokoli druhu a způsobu, tak úkol, aby se všechny evropské národy sjednotily v Evropské federaci, jež jediná je s to zabránit, aby národy nebyly zachváčeny nakažlivými imperialistickými snahami.

Česko-Sudetskóněmecký federální výbor se na zasedání v Londýně rozhodl pokračovat v této politice co nejušilovněji, vstoupit ve styk se všemi organizacemi a skupinami, jež sledují podobné cíle a učinit vše, aby byla vytvořena sjednocená fronta za svobodu a jednotu!

Presidium

Česko-Sudetskóněmeckého federálního výboru.

ZASEDÁNÍ FV V LONDÝNĚ položilo základy k novému politickému myšlení. Byly shodnoceny historické zkušenosti, které ukazují, že všechny snahy některých národů - vladnutí jiným národům ve střední Evropě - vedly jen k tomu, že tyto národy samy se staly míčem mezi německým a ruským imperialismem.

Sudetští Němci a Češi na zasedání FV v Londýně se zavázali bojovat proti imperialismu jakéhokoli druhu, zvláště však proti pangermanismu a panslavismu. Po tisíc let bylo mezi Germány a Slovany poměr nepřátelství. Češi a Sudetští Němci se rozdodli - po prve v moderních dějinách Slovanstva a Germánstva - postavit se proti tomuto barbarství.

Rozhodli se nastoupit novou cestu! Uzrali bez výhrad, že každý národ má právo na sebeurčení ve svých národnostních hranicích a že vztahy mezi evropskými národy lze vyřešit jen federací. Na obou těchto zásadách spočívá politický program, přijatý na historickém zasedání Čechů a Sudetských Němců v Londýně.

Ludvík Čenský.

Taková je pravda.

Spolupracovníci a podporovatelé komunismu, kteří uprchli za hranice po unorove blamáži 1948, líčí své služby pro komunismus a svou spoluprací někdy tím, že sli jen ve stopách Rooseveltovy politiky, čímž chtějí balamtit nás i veřejnost, že oni nejsou vlastně ničím vinní, že se jen řídili blahovolným postupem USA vůči Sovětům (Jalta, Postupín). Nechybí mnoho, aby řekli, že táhli do Moskvy 1943 pod americkou vlajkou a v zájmu USA, a že jsou dnes velmi nemile překvapeni tímto koncem. 4krátka, západní politikové jsou vinní, prodali ČSR Sovětům, tudíž košičti jsou absolutně nevinní. Oni šli jen ve stopách americké politiky, že zasaď a z vřelých sympatií k západu. Kdo tomu nevěří, ať se zepta Dr. H. Ripky, ten to ví.

Je zbytečné připomínat, že USA nikdy tak daleko nesly a víme, že poměr USA k Sovětům a poměr N.F. k Sovětům, ještě ke sklonku roku 1947 ukazuje stanovisko a linii úplně protichudnou. Sam Dr. Beneš prohlásil nescíslněkrát, že ČSR je pro přátelství se Západem, ale se Sověty ji však váže nerozlučné spojení. Dnešní kalvarie českého a slovenského národa začala v r. 1943, podepsáním 20leté smlouvy československo - sovětské a jak skončí, to teprve uvidíme. Toto všechno též vede naši košičti bankrotáři a proto se snaží všechno svěst na druhé. Cestu Dr. Beneše do Moskvy líčí jako kdyby Západ ji chtěl a podobně. Též že demarkační čára byla dohodnuta na Jaltě je nepravda a proto uvádíme fakta cesty Dr. Beneše do Moskvy na tyto lživé výmluvy našich kolaborantů z N. Fronty.

Cesta do Moskvy.

Dr. Beneš se vrátil z Ameriky zpět do Londýna zřejmě nespokojen. Nechal oznámit, po dlouhých dřívějších vyjednáváních mezi ním a ruskými vyslanci Bogomoloven a Uzmanskim, že planuje ještě tento rok (1943) cestu do Moskvy, kde zamýšlí uzavřít spojenecký pakt se sovětskou vládou. Foreign Office (zahraniční ministers-tvo) a také britská vláda byli proti této cestě a jakémukoliv jednostrannému zavazování se malých států střední Evropy vůči SSSR. Toto přišlo k debatě v dolní sněmovně dne 22. září 1943, když poslanec A. Brown položil otázku, proč se kladou z britské strany Dr. Benešovi překážky v jeho planované cestě do Moskvy. Tehdejší zahraniční ministr A. Eden se odvolal ve své odpovědi na usnesení: mezi ním a zahraničním ministrem Molotoven, podle kterého žádné z velkých mocností nebudou uzavíratí žádných paktů s malými státy. Vysvětluje doslovně:

Když se mnou president Dr. Beneš mluvil o jeho planované cestě do Moskvy, poučil jsem ho samozřejmě o rozmluvách vedených mezi mnou a Molotoven a ta věc byla také samozřejmě oznámena sovětské vládě, v porozumění našeho usnesení uzavřeného mezi námi v r. 1942.

Toto zamýšlení Benešovy cesty ale odporovalo zájmům britské vlády, která v tomto časovém bode byla absolutně proti jakýmkoliv zájmovým sféram dělení Evropy. Podle zvyklosti, nemohla dáti anglická vláda lepe najevo, že nějaký československo - sovětský pakt si nepřeje. Tenže zasedání dolní sněmovny dne 22. září 43. byla zároveň odhalena nesmírná kratkozrakost tehdejšího ministerského předsedy Msgr. Šrámka. Komunistický časopis "Daily Worker" uveřejnil odhalení, že anglická censura vyškrtla jedno místo z řeči Msgr. Šrámka, která měla být přenesena radion k českému obyvatelstvu, kde Msgr. Šrámek říká, že československo - sovětská spolupráce jest (nezbytnost pro náš národ). Tuto věc přednesl v dolní sněmovně poslanec Driberg, na to odpovídá Mr. A. Eden, že místo v Šrámkově řeči bylo na přání britské vlády vyškrtáno. Min. předseda Šrámek byl toho přesvědčení, že jediné nejužší spolupráce se Sověty jest nezbytnou důležitostí pro český národ. Anglická vláda byla přesvědčena o pravém opaku. Tak ještě tenkrát mohla zamezit, že tento kousek politické šílenosti nebyl českému národu propagován.

Historická vina.

Nechceme se ale zdržovat spoluvinnou Msgr. Šrámka. Veškerá iniciativa, celé české zahraniční politiky druhé světové války závisela od všech jednání Dr. Beneše a jeho nejužšího spolupracovníka Dr. H. Ripky. Neberouce v úvahu rady a namlouvání anglických politických činitelů, odjela v pozdním podzimu, hrstka politických hazardérů, vedená Dr. Benešem dlouhou-okružní cestou do Moskvy. Jedná zajímavá zastávka a rozmluva na této cestě, byla Dr. Beneš s bývalým zahraničním ministrem Iranu, nyní ministerským předsedou. Behem této delší rozmluvy, vystupoval Dr. Beneš jako neobyčejně nadšený obdivovatel Sovětského svazu a maršála Stalina. Snažil se přesvědčiti tohoto státníka, který je ve světě znám jako dobrý znalec sovětských poměrů, o vhodnosti jeho i jeho země spolupráce se Sovětským svazem. Přesvědčoval tohoto politika o úplné demokratické struktuře SSSR a o naprostém nezájmu Sovětů, vměšovati se do vnitřních zájmů a záležitostí jiných států. Není třeba se tomu divit, několik dní později jsme slyšeli nezapomenutelný výrok Dr. Beneše: "Nyni teprve je mi jasné, že pravá demokracie pramení v Moskvě....."

(Pokračování příště.)

Univ. prof. Dr. J. Hrázský:

Předpoklady federalismu.

Otázka federalismu jest proto tak složitá, jelikož ani základní pojem federalismu není vytríben natolik, aby představa o tomto byla u všech alespoň přibližně jasná. Jestliže u pojmu jako je demokracie si každý představuje vládu lidu, u republiky stát s dočasně voleným prezidentem, u federalismu narážíme přímo na řadu navzájem značně rozdílných výkladů.

Slovo federalismus je odvozeno od latinského slova foedus, jež znamená spolek, případně smlouvu a jež samo vzniklo ze slovesa "fidere" t. j. důvěřovati. Uvidíme ještě, že tyto jazykové vysvětlivky mají dalekosahlý význam praktický. V nejširším smyslu rozumíme federalismem smluvní poměr mezi několika rovnoprávnými smluvními stranami, uzavřený za společným účelem na neurčitou dobu. V užším slova smyslu rozumíme federalismem takové spojení několika společenských celků v celek jediný, při němž sice vzniká jediný nadřazený celek vyšší, při němž však spojené společenské celky nepozbývají své osobitosti. Prakticky takové federální řešení umožňuje několika lidským společnostem, zvláště pak státům, aby se spojily v jeden celek, spoutaly společnými zájmy a při tom dovoluje, aby se udržely rozdíly mezi uvedenými společnostmi (hlavně státy) které by se nedaly sloučiti v stejnotvárnou a úplně shodnou jednotu.

Starší státověda a vědecká politika federalismus opomíjely nebo dokonce zavrhovaly, protože byly zvyklé pracovat s abstraktním státním národem, lidem, složeným z rovných jednotlivců a nadaným zase pomyslnou jednotnou nejvyšší vůlí. Tyto vědecké i populární názory viděly ideál ve velkém, jednotném státním celku, řízeném podle rozumových hledisek a potřeb z jednoho střediska, ať již monarchistického nebo republikánského. Tato státověda i politika málo celkem hodnotily, případně dokonce přehlížely základní význam rodiny v níž viděly pouhé rozumové založené spojení (třebas velmi důležité pro udržení rodu), dále význam obce, v níž spatřovaly zase jen nejnižší právní jednotku. Uvedené starší pojetí pak zpravidla přehlíželo zcela význam třídního a stavovského rozdělení společnosti a dovedlo spatřovati v celcích kmenových, provinčních i zemských pouhé zbytky starších společenských celků, které vlastně svoji úlohu již dohrály.

Jest pochopitelné, že již oba před první světovou válkou - natož doba novější - jasně ukazovala, jak jest takové pomyslné, ryze rozumové (racionalistické) pojetí státu, národa a lidu vzdáleno skutečnosti. Ostré rozpory politických stran, tříd, stavů, kmenových a náboženských skupin dokazovaly jasně, že nejvyšší jednotná vůle státního národa, případně lidu, vlastně neexistuje. V mnohých státech, jako na př. v Rakousko-Uhersku a Belgii, i sám pojem státního národa, případně lidu, zdál se býti při stávajících národnostních rozdílech protismyslný. Na druhé straně společenské celky, opomíjené státovědou a často i vědeckou politikou, dokazovaly svoji životnost, neboť náboženské skupiny v Asii a na Balkaně, třídní organizace ve státech, zmítaných hospodářskými krizemi a někde docela i oficiálně přehlížené kmeny (Macedonci, bosensští mohamedáni) ukazovaly svoji životnost a pevnou soudržnost. Psychologické a sociologické badání nakonec ukázalo, že při určitých předpokladech se v jistém směru spojují jednotlivé duševní činnosti jednotlivců v t. z. duši davu, která se dá systematickým zpracováním a vedením vypěstovati tak, že beztvárná masa lidí jest s to jednat tak nesmyslně a případně tak nemravně, jak by jednotlivý člen toho davu sám o sobě nikdy nejednal ani po stránce rozumové ani mravní. Ryze rozumářské závěry státovědy a vědecké politiky dnes naprosto neodpovídají skutečnosti.

Jsme poučeni nejen uvedeným vědeckým badáním, nýbrž i zkušenosti nedávné minulosti tak, že nečekáme od blízké budoucnosti, že bude dobou vylučně vlády rozumu, trvalého míru sociálního i mezinárodního. Přes to však usilujeme všichni, třeba rozdílnými cestami, o státní a společenské zřízení, které by dovedlo sdružení společenské a zvláště státní celky často rozdílné, někdy docela vykazující i protichůdné zájmy, ve vyšší, vzájemně vyrovnaný celek, který by odstranil nebo alespoň podstatněji ztlumil vzájemné protiklady a rozdíly.

Jsme přesvědčeni o tom, že výše uvedené smírčí a tvůrčí poslání má federalismus, ale prakticky jenom tehdy, bude-li založen na zdravých základech ideových a mravních. Naprosto by nestačilo zřídit spolkové státy, spolkové rady, národní, případně kmenové nebo dokonce náboženské kurie, obdařené poměrnými právy, zaručenými pevným, případně pohyblivým rozdělovacím klíčem, kdyby chyběla v těchto všech uvedených sborech a orgánech vůle k dorozumění a jednotě a kdyby pod vnější rouškou nových papírových orgánů harál plamen starých protikladů. Jest třeba důvěry, je třeba si důvěřovat, neboť nejdříve zde musí býti fidere, aby mohl býti foedus a federalismus.

: : : :

"OHROMNÉ NEBEZPEČÍ, KTERÉ HROZÍ, neúprosně žádá, použití každé vhodné příležitosti, aby moudrost a spravedlnost mohly svorně triumfovat v míru. Kež toto nebezpečí způsobí, aby opět ožily láska a úcta ke všem národům, které touží opravdu upřímně a bez postranních úmyslů po míru a pokojném životě. Nech ať opět zavládne v mezinárodních organizacích vzájemná důvěra, která předpokládá upřímnost a loyálnost v rokováních. Ať se otevrou přehradu, ať je dovolen každému národu svobodný pohled do života národů jiných, ať přestanou být odloučeny jisté země od ostatního civilisovaného světa".

(Úryvek z projevu Sv. Otce k ukončení Milostivého léta.)

NÁRODNÍ STŘED, časopis živnosten skupiny v exilu v č.17 píše o Radě svob.čsl., tolik vychvalované lidovými demokraty a obdivovateli NF toto: "Zcela právem se emigrantská veřejnost také zajímá o podrobnosti a vnější stránku washingtonských jednání. Vzpomíná si, že když před dvěma lety se konaly porady o ustavení "Rady", nebyl čas na podrobné projednání takových "malíčností", jako jsou dokonale a poctivě prodiskutované stanovy a pod. Přes noc muselo být jednání dokončeno, jinak prý by byli Američané rozladěni a to by ohrozilo jejich štědrost pro vydatnou podporu emigrantů v německých táborech. Tímto vydíráním se dali i zkušení politikové zastrašit a ustoupili, - jak také by si mohli vzít na svědomí zavinit poškození chudáků v táborech. Nu, emigranti si vzpomínají, že v táborech se na ně "poněkud" zapomnělo. Totiž Rada pro ně nehnula prstem a neposlala ani cent. I když je pravda, že je to jediné sociální komise Rady, která vykazuje nějakou činnost, nic to nemění na skutečnosti, že strádající ubožáci v emigrantských táborech nedostali ani cent. Tím více je nyní zajímavá problém početní: Kolik nákladu si vyžádalo zasedání výboru Rady, než se podařilo způsobit rozkol? Nemůžeme oprávněně dotazy emigrantů zodpovědět, ale v demokratickém rádu to jistě bude zodpovězeno těmi, kdo za hospodaření Rady odpovídají nebo odpovídali. Tvrdí se, že "Rada" zahospodařila za rok 44.000 \$. Nepochybujeme, že jsou určeny především strádajícím emigrantům v táborech a budeme šťastni, až tam zjistíme, jak vydatně se těmto nejpotřebnějším pomohlo. Tot se ví, už ta suma možná nebude celá. Ta měsíční zabava "výboru" asi něco skutečně stála."

LEC BUĎME SPRAVEDLIVÍ i vůči dr. Zenklovi, který svým krokem rozpuštěním "Rady" prokázal exilu neocenitelnou službu: otevřel oči nejednomu poctivému stoupenci. Dr. Zenkl svým krokem totiž veřejně a neskrytě přiznal, že se hlásí k zásadám té "demokracie", kterou vyznaval i národní socialista Hitler a kterou - po pravdě řečeno - vyznává i Gottwald. Když byl přehlasován, tedy Radu sám rozpustil s podotknutím, že za ním stojí mocem "representačnější" skupina. To je Zenklovo "demokratické" respektování vůle většiny.

SOVĚTSKÝ MARŠÁL TANKOVÝCH VOJSK RYBALKO, prohlásil v rozhovoru s Koněvským r.1947, že od 9.května do 13.května 1945 jen z Česko-Moravského prostoru bylo vzato do zajetí více než 672 tisíce německých vojáků a důstojníků s 30ti generály. Sovětská armáda "získala", praví Rybalko dále, obrovskou kořist: 1245 tanků, 4448 polních děl, 902 obrněných děl a více než 46.000 motorových vozidel. Za tento miliardový dar vlády Národní Fronty s pulmilionovou armádou otroku-zajatců se mohl národ těšit, že byl "osvobozen Rudou Armádou!"

CZECH REFUGEE TRUST FUND, který jest pod dohledem britského ministerstva vnitra, umožní pobyt v Anglii těm českým uprchlíkům z táborů v Německu a Rakousku, kteří pro pokročilý věk nebo špatný zdravotní stav nemohou vyemigrovat do zámorí. Upozorněte prosíme známé, kterým Czech Refugee Trust Fund může byti nápomocen, aby učinili přímtý dotaz na tuto adresu: The Czech Refugee Trust Fund, Rutland House, Rutland Gardens, London S.W.7 - E

PŘEDPLATITELE časopisů vycházejících v Evropě prosíme, aby neurgovali časopisy, které si nepředplatili s úhradou letecké zásilky. Listovní pošta z Evropy zaslaná lodní dopravou přichází proto až o 2 měsíce později. Letecké zásilky vyřizují administrace.

ČESKÝ BOJ: 25, Rosedew Road, London W.6

BOHEMIA: München 2, Dachauerstr.9/II. (US Zone - Germany)

SOUHLASÍTE-LI S NÁMI, PODPORUJTE NÁŠ TISK; STAŇTE SE ČLENY ČESKÉ NÁRODNÍ SKUPINY

ZA SVOBODU, list České Národní Skupiny v Sydney jest zasílán členům ČNS zdarma, příznivcům za úhradu expedičních vyloň. - Štědrosti nejsou kladeny v emigraci meze!

ZA SVOBODU (16.4.1951) - Informační list České Národní Skupiny v Sydney jest vydávaný pro členy a příznivce, kteří o zasilání žádali. Expeduje tajemník ČNS: V. Cvrk, 9 Argyle Place, Sydney (NSW)

ZA SVOBODU - FOR FREEDOM - Information bulletin of Czech National Group in Australia. Issued nonperiodically for members only. - Not for Sale - Secretary: V. Cvrk, 9 Argyle Pl. Sydney (NSW).
